

Arrest

nr. 206 316 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2017 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2012 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen, door hem aangevraagd op 4 mei 2012. Het beroep, dat verzoeker hiertegen aantekent, leidt tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 97 729 van 22 februari 2013, waarbij de Raad de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus niet toekent.

Op 8 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*. Ook deze beslissing is definitief. Een tweede bevel wordt gegeven op 28 februari 2013 (bijlage 13*quinquies*).

Op 17 april 2013 dient verzoeker tevergeefs een tweede asielaanvraag in.

Op 17 juli 2013 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert deze aanvraag in overweging te nemen op 1 augustus 2013.

Op 10 september 2013 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe op 31 maart 2014. Op 24 april 2014 wordt verzoeker hierdoor gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

Op 13 oktober 2016 gaat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigt bij arrest met nummer 191 957 van 13 september 2017 deze intrekking.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 2 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13.

Op 6 november 2017 wordt verzoeker uitgenodigd om alle documenten bij te brengen die van nut zijn om de situatie van verzoeker te beoordelen. Verzoeker reageert niet.

Op 5 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met motieven als volgt:

“(…)

naam : J. M. A.-Q.i

voornaam : O.

geboortedatum: 17/07/1985

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Irak

Krachtens artikel 11, § 3, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen, te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

U kwam samen met uw echtgenote en minderjarige dochter op 03/05/2012 naar België en op 16/06/2012 werd uw zoon geboren. U scheidde op 23/09/2013 uit de echt van uw echtgenote, uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge. Op 10/09/2013 diende u een vierde asielaanvraag in en op 31/03/2014 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Als een gevolg van deze toekenning werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 10/06/2014 ontving u een A-kaart, na verlenging geldig tot 26/05/2019.

Op 15/10/2015 werd u definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vijf jaar waarvan twee jaar met uitstel gedurende vijfjaar, wegens poging tot moord op uw ex-vrouw. U trachtte uw echtgenote te wurgen in aanwezigheid van uw kinderen.

Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Op 05/10/2016 werd u door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij verklaarde u dat u onrechtvaardig veroordeeld bent en u/ontkende de feiten. U verklaarde dat u problemen had met uw vrouw die geld vroeg om uw kinderen te kunnen zien. U verklaarde verder dat u in België wou blijven voor uw kinderen, dat u nooit eerder iemand intimideerde of een boete kreeg en u vertelde over uw inspanningen tot reïntegratie na uw vrijlating door middel van woonst en werk. Het CGVS oordeelde dat de door u aangehaalde elementen geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c), van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens besliste het CGVS op 13/10/2016 tot een intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus steunend op artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te

maken aan uw verblijf en u een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven om redenen van openbare orde.

Op 06/11/2017 (poststempel 07/11/2017) werd u per aangetekend schrijven uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen op beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980)

Het aangetekend schrijven werd op 09/11/2017 afgehaald bij de post. U maakte evenwel geen gebruik van deze mogelijkheid, aldus kan enkel op basis van uw actueel dossier bij de DVZ een beslissing aangaande het beëindigen van uw verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten, worden genomen.

Wat betreft uw familiale banden kan op basis van uw administratief dossier en rijksregister worden vastgesteld dat u twee minderjarige kinderen in België heeft. Beide kinderen staan ingeschreven op het adres van uw ex-wouw. Het feit dat u twee minderjarige kinderen heeft, kan geenszins afbreuk doen aan deze beslissing tot beëindiging van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien u veroordeeld bent wegens een poging tot moord op de moeder van uw kinderen en dit in aanwezigheid van uw kinderen. Dergelijk gewelddadig gedrag en agressieve ingesteldheid kan geenszins goedgekeurd worden en al zeker niet in het bijzijn van minderjarige kinderen. Tevens is uw gebrek aan schuldinzicht treffend. Zodoende is het in het hoger belang van uw kinderen dat uw kinderen bij uw ex-vrouw verblijven en kan u zich niet beroepen op artikel 8 EVRM. Moderne technologie zoals skype laten tevens toe dat u het contact met uw kinderen kan behouden wanneer u niet meer in België verblijft.

Uit uw eerste asielrelaas blijkt dat u nog familiale banden in uw land van herkomst heeft, daar u verklaarde dat uw moeder, vijf broers en twee zussen te Irak verblijven. Uw vader zou reeds overleden zijn. Tijdens uw interview voor uw vierde asielaanvraag verklaarde u nog regelmatig contact te hebben met uw moeder en 2 a 3 broers via skype of telefonisch. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht of het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische toestand werd geen enkel document voorgelegd, noch zijn er indicaties van ziektes in het dossier. Daarom kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

(...)"

De eerste bestreden beslissing is de beëindiging van het verblijf. De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werd gerepatriëerd op 27 maart 2018 nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd ter kennis gegeven op 22 februari 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de *"Schending van de materiële motiveringsplicht – Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen – beginsel van behoorlijk bestuur – onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing – geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier – redelijkheidsbeginsel – belangenafweging – beoogde doel."* aan.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De beslissing waartegen beroep is oa. gemotiveerd als volgt :

" ... Het feit dat U twee minderjarige kinderen heeft , kan geenszins afbreuk doen aan deze beslissing tot beëindiging van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien u veroordeeld bent wegens een poging tot moord op de moeder van uw kinderen en dit in aanwezigheid van de kinderen. ... Tevens is uw gebrek aan schuldinzicht treffend. Zodoende is het in het hoger belang van uw kinderen dat uw kinderen bij uw ex-vrouw verblijven en kan u zich niet beroepen op art. 8 EVRM. Moderne technologie zoals skype laten tevens toe dat u het contact met uw kinderen kan onderhouden wanneer u niet meer in België bent "

Deze motivatie staat haaks op de beoordeling van de Rechtbank van eerste aanleg, sectie Familie- en Jeugdrechtbank van Kortrijk in haar vonnis dd. 07/07/2017.

Het is in het hoger belang van minderjarige kinderen dat zij een evenwichtige relatie kunnen uitbouwen met de beide ouders. De Familierechter stelt " blijft wel hun vader en moeten zij ook de kans krijgen om hem te zien als hun vader ... "

Hierbij wordt opgemerkt dat de Familierechter aan het begrip “Hoger belang van het kind” de algemeen gangbare invulling geeft, zoals deze volgt uit de Universele Verklaring van de Rechten van het Kind. De DVZ kan niet stellen dat kennis van het vonnis dd. 07/07/2017 van de Familierechtbank van Kortrijk noodzakelijk was om een juiste invulling te kunnen geven aan het begrip “Hoger Belang van het kind” DVZ moet zich steunen op een correcte feitenvinding en op een correcte rechtsvinding. Door dit niet te doen ging zij onzorgvuldig te werk.

Art. 9 IVRK stelt : “ 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. “ “ 3. De staten, die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders gescheiden is, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

In casu heeft de bevoegde familierechtbank, door een recht op persoonlijk contact toe te kennen bij vonnis dd. 07/07/2017 beslist dat een scheiding tussen verzoeker en zijn kinderen NIET noodzakelijk is. Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM. De bestreden beslissing verhindert of bemoeilijkt het gezinsleven (met de kinderen) van verzoeker. De bestreden beslissing grijpt diep in, in de relatie van de verzoeker met zijn kinderen, omdat verzoeker, bij verwijdering van het grondgebied, onmiskenbaar definitief zal gescheiden worden van zijn kinderen. Het spreekt voor zich dat de moeder van de kinderen niet bereid zal zijn om reizen naar Irak toe te staan. De inmenging is buiten elke proportie, nu zij meer emotionele schade toebrengt aan verzoeker en diens kinderen dan het voordeel dat de Belgische Staat beoogt met de verwijdering van verzoeker van het grondgebied.

Hij en zijn kinderen hebben recht op persoonlijk contact. Zij mogen niet van elkaar gescheiden worden. Er zijn fundamentele familiale banden in België, die het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, beletten.

Hoewel contacten via skype een betekenis kunnen hebben bij tijdelijke afwezigheden, zijn deze niet evenwaardig aan persoonlijke contacten (samen activiteiten ondernemen - aanwezig zijn bij belangrijke gebeurtenissen) en kunnen zij bovendien de hunkering bij jonge kinderen om hun afwezige ouder werkelijk te ontmoeten aanwakken en hen des te meer uit hun evenwicht brengen.”

2.2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 maart 2018 werd gerepatriëerd. De grieven die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zijn achterhaald. Bovendien heeft verzoeker beroep aangetekend bij de Raad tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 februari 2018, zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV 218 443.

2.2.2. Ambtshalve wijst de Raad ter terechtzitting op het volgende:

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. De memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid, wijst op de analogie met artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij stelt voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118).

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventuele nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep. Dat belang moet blijven bestaan tot aan de uitspraak. Om haar belang te bewaren moet een verzoekende partij bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen.

Met andere woorden, wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van een verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de

vernietiging van de bestreden beslissingen hen een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, *Deceuninck*).

2.2.3. Ter terechtzitting vraagt de voorzitter of verzoeker nog een belang heeft bij zijn beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de thans tweede bestreden beslissing. De repatriëring heeft plaatsgevonden naar aanleiding van een recenter gegeven bevel, onder de vorm van een bijlage 13septies van 22 februari 2018, diezelfde dag ter kennis gegeven. Dit laatste bevel is uitgevoerd (zie *supra*).

2.2.4. De advocaat van verzoeker antwoordt dat zij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

2.2.5. Bij gebrek aan enige concrete toelichting, moet worden besloten dat verzoeker geen blijk geeft van het vereiste actuele belang voor de vernietiging van de tweede bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Het beroep, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is derhalve onontvankelijk. De verdere bespreking betreft het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, die de beëindiging van het verblijf inhoudt.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 11, § 3, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De eerste bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker op 15 oktober 2015 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan twee jaar met uitstel gedurende vijf jaar, wegens poging tot moord op zijn ex-vrouw. Hij trachtte de moeder van zijn kinderen te wurgen in aanwezigheid van zijn kinderen.

Over het familieleven in België motiveert de eerste bestreden beslissing als volgt: *"Wat betreft uw familiale banden kan op basis van uw administratief dossier en rijksregister worden vastgesteld dat u twee minderjarige kinderen in België heeft. Beide kinderen staan ingeschreven op het adres van uw ex-vrouw. Het feit dat u twee minderjarige kinderen heeft, kan geenszins afbreuk doen aan deze beslissing tot beëindiging van verblijf met een bevel om liet grondgebied te verlaten aangezien u veroordeeld bent wegens een poging tot moord op de moeder van uw kinderen en dit in aanwezigheid van uw kinderen. Dergelijk gewelddadig gedrag en agressieve ingesteldheid kan geenszins goedgekeurd worden en al zeker niet in het bijzijn van minderjarige kinderen. Tevens is uw gebrek aan schuldinzicht treffend. Zodoende is het in het hoger belang van uw kinderen dat uw kinderen bij uw ex-vrouw verblijven en kan u zich niet beroepen op artikel 8 EVRM. Moderne technologie zoals skype laten tevens toe dat u het contact met uw kinderen kan behouden wanneer u niet meer in België verblijft."*

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.4. Verzoeker voert in essentie aan dat de eerste bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen van verzoeker schendt. Hij meent dat de motivering haaks staat tegenover de beoordeling, verricht door de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk in haar vonnis van 7 juli 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt. Hij bekritiseert het motief dat stelt dat een gebrek aan schuldinzicht in hoofde van verzoeker bestaat, dat het belang van de kinderen verlangt dat zij bij hun moeder verblijven en dat moderne technologie toelaten contacten met de kinderen te onderhouden. Hij verwijst naar artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S. 17 januari 1992 (hierna: het

Kinderrechtenverdrag). Hij meent dat door de toekenning van een recht op persoonlijk contact de familierechtbank oordeelde dat een scheiding tussen hem en de kinderen niet noodzakelijk is. Hij beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en meent dat de scheiding diepgaand ingrijpt in de relatie met de kinderen en een definitieve scheiding van zijn kinderen teweegbrengt.

2.5. Hij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De grieven worden ook onderzocht in het licht van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 11, § 3, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° (...)

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.”

2.6. Het is niet betwist dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker is ingetrokken door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 oktober 2016 en dat deze

beslissing definitief is. Evenmin is er betwisting dat de intrekking gegrond is op de artikelen 55/5/1, § 2 *juncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft in België een zeer ernstig misdrijf gepleegd door een poging tot wurging van de moeder van diens kinderen. Verzoeker toont in eerste instantie dan ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing onwettig is genomen.

Waar hij meent dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat dit ingaat tegen het hoger belang van de kinderen en een onherroepelijke scheiding met de kinderen tot gevolg heeft, toont hij dit niet aan.

Uit het vonnis van 7 juli 2017 van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk blijkt dat verzoeker is vrijgelaten uit de gevangenis op 30 mei 2016. Verzoeker is op 23 september 2013 van zijn echtgenote gescheiden (na diens huwelijk op 24 juni 2010 in Irak) en leefde niet samen met de kinderen. Ter gelegenheid van de echtscheidingsprocedure is het exclusieve ouderlijke gezag aan de moeder toegekend waarbij het contact met de vader werd opgeschort. Op 29 mei 2015 trachtte verzoeker zijn ex-vrouw te wurgen in het bijzijn van de kinderen. Bij vonnis van 25 april 2016 wordt verzoeker een verbod opgelegd de kinderen te contacteren. De rechtbank stelde in een vonnis van 7 juli 2017 vast dat verzoeker niet onmiddellijk na zijn vrijlating een procedure heeft opgestart om “*contactherstel*” aan te vragen met zijn kinderen (pagina 7). Het is pas bij conclusie van 22 februari 2017 dat verzoeker een wijziging van de regeling aanvraagt.

Deze rechtbank stelt vast dat er gedurende een periode van bijna vier jaren ernstige redenen waren om alle contacten tussen vader en kinderen op te schorten: *“Er hebben zich immers verschillende gewelddadige incidenten voorgedaan tussen vader en moeder, waarbij de kinderen vaak getuigen waren, hetgeen op hen een traumatische impact heeft gehad.”*

Verder leest men in dit vonnis dat de opschorting van het contact met de kinderen veroorzaakt is nadat verzoeker op 6 september 2013 zijn dochtertje van toen 2,5 jaren door het raam hing (zie pagina 7 vonnis van 7 juli 2017 van familierechtbank). Verder waren er tussen verzoeker en de moeder van diens kinderen “*talrijke incidenten met fysiek geweld*”. De rechtbank oordeelt dat verzoeker “*voorzichtige stappen*” aan het zetten is om zich te re-integreren. Verder oordeelt de rechtbank dat, ondanks het verleden, de kinderen de kans moeten krijgen om hem te leren als vader te zien. Op het ogenblik van het tussengekomen vonnis heeft verzoeker zijn kinderen sedert bijna vier jaren niet meer gezien. De rechtbank benadrukt dat “*zeer omzichtig*” tewerk zal moeten gegaan worden om de contacten te “*pogen*” te herstellen. Verder blijkt dat een maatschappelijk onderzoek wordt bevolen om na te gaan of een omgangsregeling “*haalbaar*” is en “*in het belang van de kinderen*” is. In afwachting kunnen contacten plaatsgrijpen in een neutrale bezoeksruimte. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat uit de gehele lezing van dit vonnis blijkt dat een bezoekrecht zich definitief opdringt. De rechtbank stelt ook dat het evenmin duidelijk is wat de juiste psychologische impact is van de gebeurtenissen uit het verleden op de kinderen en ook het ontbreken van contacten met hun vader gedurende bijna vier jaren. De rechtbank stelt dat moet onderzocht worden of een omgangsregeling “*haalbaar en in het belang van de kinderen is*”.

Integendeel met wat verzoeker stelt, blijkt wel dat ten voorlopige titel het contact met de kinderen zal worden opgebouwd maar blijkt geenszins uit de gehele lezing van het vonnis dat het belang van de kinderen miskend wordt indien de contacten beperkt zijn en er gebruik wordt gemaakt van communicatiemiddelen. De verzoeker toont vooralsnog niet aan dat een verblijf van verzoeker in België noodzakelijk is ter herstel van de contacten met de kinderen, die hij jaren niet heeft ontmoet en waarvan hij, zoals verwerende partij opmerkt, het adres *anno* 2018 zelfs niet kent.

De eerste bestreden beslissing weerhoudt niet dat verzoeker geen contacten kan opbouwen met de kinderen en verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf in België essentieel is om de contacten te kunnen opbouwen. Zijn ex-vrouw is in Irak met hem gehuwd, een kind werd aldaar geboren en er zijn geen objectieve redenen voorhanden om te besluiten dat deze de contacten tussen vader en kinderen zou weigeren, desgevallend in haar aanwezigheid of in de aanwezigheid van een door haar gekozen vertrouwenspersoon. Inmiddels werd verzoeker trouwens gerepatrieerd naar zijn herkomstland. Voorts belet de eerste bestreden beslissing niet dat verzoeker, indien verzoeker aantoonbaar dat hij normale contacten heeft opgebouwd met de kinderen en dat het in het belang van de kinderen zou zijn om zijn persoonlijk omgangsrecht uit te oefenen, een opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen om hen hier te bezoeken. In afwachting is de redenering van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kennelijk onredelijk dat er contacten via moderne communicatiemiddelen kunnen opgebouwd worden.

Er kan geen schending van het hoger belang van de kinderen worden vastgesteld. Elke grief die zich daarop steunt is ongegrond.

Noch de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden. De belangen zijn kennelijk redelijk afgewogen en er kan geen disproportionaliteit vastgesteld worden.

2.7. Verzoeker “beroept” zich op artikel 8 van het EVRM, maar voert niet uitdrukkelijk de schending aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit artikel 8 van het EVRM volgt voorts dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel *ipso jure* deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden verondersteld/vermoed (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Dit vermoeden wordt in dit geval tegengesproken door het gebrek aan contact tussen verzoeker en diens kinderen gedurende vier jaren en de traumatische gebeurtenissen die de kinderen meemaakten.

Het is evenwel niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm is geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om in zulke situatie een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (*‘Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also*

serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'. EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

In dit geval bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen slechts een poging tot contactherstel, waarbij het niet duidelijk is volgens de stukken die verzoeker neerlegde, dat een omgangsrecht nog wel haalbaar zou zijn en de kinderen zeer angstig staan ten opzicht van hun vader, door zijn toedoen.

De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21; EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59). In dit geval blijkt evenwel dat er geen contacten waren en dat door de geweldsdaden gepleegd door verzoeker de kinderen traumatische ervaringen meemaakte zodat de band tussen vader en kinderen wel degelijk verbroken was. Ten bewijze hiervan was elk contact ook verboden geweest door een vroeger vonnis. Pas op 7 juli 2017 wil de rechtbank nagaan of contactherstel tot de mogelijkheden behoort en "haalbaar" is.

In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 5 maart 2018, bijgebracht door verzoeker, is te lezen dat uit het maatschappelijk verslag blijkt dat de kinderen hun vader niet als vader of als vaderfiguur zien en dat er door de lange periode dat de kinderen geen contact meer hadden met hun vader er een vorm van vervreemding is opgetreden. Verder leest het vonnis van 7 juli 2017 van de familierechtbank (zie pagina 7 van het vonnis van 7 juli 2017 van de familierechtbank) dat verzoeker zijn toen 2,5 jarig dochtertje uit het raam heeft gehangen. De poging tot moord gebeurde in aanwezigheid van de kinderen en er waren talrijke incidenten tussen verzoeker en de moeder van diens kinderen, zodat er geen sprake is van een eenmalige emotionele daad, zoals verzoeker het beschrijft.

Rekening houdend met de ernst van de gebeurtenissen, de invloed hiervan op de kinderen en het gebrek aan contacten al die jaren is er geen schending voorhanden van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont evenmin aan dat een scheiding met zijn kinderen door de bestreden beslissing definitief is. De inmenging is niet disproportioneel. Contactherstel kan opgebouwd worden via moderne communicatiemiddelen en verzoeker kan, indien hij aantoont dat omgangsrecht tot de mogelijkheden behoort, desgevallend een opheffing of opschorting vragen van het inreisverbod om de kinderen te bezoeken.

Er wordt nog opgemerkt dat verzoeker naliet, in het kader van diens hoorrecht, elementen aan te brengen die wijzen op het bestaan van een normaal ouderlijk contact met de kinderen. Hij reageerde niet op een uitnodigende nuttige elementen te verschaffen die de beslissing van beëindiging van verblijf kunnen beïnvloeden.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel is genomen en nog minder dat de kinderen door de bestreden beslissing emotionele schade oplopen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk heeft gehandeld. De door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet geschonden.

2.8. In de mate dat verzoeker in het kopje van zijn middel de schending van andere "*beginselen van behoorlijk bestuur*" aanvoert, kan bij gebreke aan precisering van welk beginsel dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.9. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag aan. Deze verdragsbepaling bevat geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen, die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.10. Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar een stuk, neergelegd in de zaak met algemeen rolnummer RvV 218 204, zijnde een mail van 22 juni 2018, ter bevestiging, niet van een contact met de kinderen, zoals verzoeker voorhoudt, maar van contacten met het begeleidingsteam van de stad via WhatsApp, is dit eerder een bevestiging dat verzoeker in eerste instantie nog kan trachten het contact met zijn kinderen te herstellen, zelfs zonder een verblijf in België. Dit stuk is niet van aard de bespreking van de middelen te kunnen wijzigen, daargelaten de vraag of deze stukken niet uit de debatten moeten geweerd worden, gelet op de laattijdige overmaking ervan, wat niet voorzien is in het procedurereglement van de Raad.

2.11. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN